

odpovídá. *Je to symbol ministerstva zdravotnictví. Říká, že jsme prokletý ostrov, nemocný ostrov.*

Někdy si přeju, aby hned všechno neviděla tak černě.

Všimla jsem si, že dospělé na věcech často zajímá to špatné. Ve škole jsou hodiny sestry Clary plné hříchů a ďáblů, ne lásky a laskavosti jako u sestry Margarity, přestože nás obě učí o Bohu a církvi. Sestra Margarita je nejdůležitější jeptiška na ostrově a taky nejmilejší, takže radši poslouchám ji než sestru Claru.

Nanay má jiné bohy, malé bohy na parapetu nebo pod polštářem. Nelíbí se jí, že chodím do kostela, ale sestry na tom trvají. A já mám sestru Margaritu ráda. Má širokou pusu a nejčistší nehty, jaké jsem kdy viděla. *Tváříš se velice vážně*, řekla mi jednou po modlitbě, ale ne nějak nepříjemně. Nanay říká, že moc mžourám a budu mít vrásky, ale já prostě musím mhouřit oči, když přemýšlím.

Teď mám obličej svraštělý, ale to je kvůli slunci. Mezi stromy, které hraničí s naším dvorkem, jsem našla mýtinu, kde si můžu v chladném stínu kleknout a zaklonit hlavu k modrému nebi. Je neděle, den odpočinku, takže nemám školu a bohoslužba začne až za hodinu.

Vyhlížím motýly. Už třetí léto jsme na prázdné louce u pekárny rozesely semínka květin, ale ta pořád ještě nevyklíčila. Nanay říká, že musí být něco špatně s půdou, protože v ní nerostou rostliny, které mají motýli rádi. Ještě nikdy jsem žádného ve městě neviděla. Určitě se vznáší za mnou jako stín a zmizí, kdykoli se náhle otočím. Takže se snažím nehýbat, když si na to vzpomenu.

„Amihan!“

„Tady jsem, nanay.“

Nanay vypadá unaveně, kolem očí má napnutou kůži. Zavolala na mě celým jménem a obličej má zahalený modrým šátkem, což znamená, že máme návštěvu. Není to pěkné, ale její nos už je bohužel skoro celý pryč. Když dýchá, zní to, jako by vzduch měl háčky. Zasažení znamená u různých lidí různé věci: někdo má boláky jako kaňky růžového inkoustu, jiní jsou oteklí, jako by spadli do žahavého listí nebo šlápli do vosího hnízda. Nanay má ten nos a nateklé prsty a bolest, kterou však umí dobře skrývat.

„Přišla za námi sestra Clara,“ oznamuje mi. „Očisti si kolena a pojď dovnitř.“

Opráším si kalhoty a jdu za ní. V místnosti je horko, nanay se ho snaží zmírnit tím, že pod okna položila misky s vodou. Sestra Clara stojí u otevřených předních dveří a ani po mém příchodu nevejde dovnitř. Doktor Tomas všem vysvětlil, že dýcháním stejného vzduchu se nikdo nenakazí, ale sestra Clara mu asi nevěří, protože se k nanay a ostatním nikdy ani nepřiblíží. Na druhou stranu se nepřiblížuje ani ke mně a já zasažená nejsem. Myslím, že asi nemá ráda děti, což je zvláštní, když je jeptiška a navíc učitelka.

„Dobrý den, sestro Claro,“ zdravím, jak jsme se učili, skoro jako bych zpívala.

„Amihan,“ odpovídá sestra Clara. Má to být pozdrav, ale vyzní to prázdně.

„Má malér, sestro?“ vyštěkne nanay přes látku. „Co tentokrát? Běhala ve škole? Smála se v kostele?“

„Odpoledne bude v kostele shromáždění. Bohoslužba bude zkrácená,“ odtuší sestra Clara chladně. „Účast je povinná.“

„A ještě něco?“